

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 5 listopada 1991 r.

Nr 99

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 440 — z dnia 23 października 1991 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich 1341
- 441 — z dnia 29 października 1991 r. w sprawie określenia przedsięwzięć państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, których prywatyzacja wymaga zgody Rady Ministrów . . . 1348

440

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 października 1991 r.

w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich.

Na podstawie art. 137 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego i poprzedzającego go postępowania wyjaśniającego wobec mianowanych nauczycieli akademickich oraz wykonania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — rozumie się przez to ustawę z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385),
- 2) właściwym ministrze — rozumie się przez to ministra (centralny organ administracji państwowej) sprawującego nadzór nad szkołą wyższą zatrudniającą nauczyciela akademickiego, przeciwko któremu toczy się postępowanie dyscyplinarne,
- 3) uczelni — rozumie się przez to szkołę wyższą,
- 4) komisji — rozumie się przez to komisję dyscyplinarną uczelni,
- 5) Radzie Głównej — rozumie się przez to Radę Główną Szkolnictwa Wyższego.

§ 3. Jeżeli o ten sam czyn wszczęto postępowanie karne lub postępowanie w sprawach o wykroczenia, komisja może zawiesić postępowanie dyscyplinarne. Komisja może w każdej chwili podjąć zawieszony postępowanie; powinna to uczynić nie później niż w ciągu 3 miesięcy od prawomoc-

nego zakończenia postępowania karnego lub postępowania w sprawach o wykroczenia.

§ 4. 1. Komisje dyscyplinarne orzekają:

- 1) w pierwszej instancji — komisje dyscyplinarne uczelni w składzie:
 - a) trzech członków, gdy rzecznik dyscyplinarne wniosł o zastosowanie kary określonej w art. 127 ust. 1 pkt 1—4 ustawy,
 - b) pięciu członków, gdy rzecznik dyscyplinarne wniosł o zastosowanie kary określonej w art. 127 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy,
- 2) w drugiej instancji — komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej w składzie:
 - a) trzech członków, gdy jest rozpatrywana sprawa, co do której orzeczono karę określoną w art. 127 ust. 1 pkt 1—4,
 - b) pięciu członków, gdy jest rozpatrywana sprawa, co do której orzeczono karę określoną w art. 127 ust. 1 pkt 5 i 6, z których co najmniej jeden powinien posiadać wykształcenie prawnicze.

2. Jeżeli w toku postępowania ujawnią się okoliczności uzasadniające rozpoznanie sprawy w składzie pięcioosobowym, komisja orzekająca wydaje postanowienie o rozpoznaniu sprawy w takim składzie. Nowych członków komisji wyznacza przewodniczący komisji bądź komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej.

3. Przewodniczącym składu orzekającego powinien być nauczyciel akademicki zatrudniony na stanowisku nie niższym niż obwiniony.

§ 5. Kadencja komisji i komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej trwa trzy lata i rozpoczyna się z początkiem kadencji organów uczelni, w której działa komisja lub Rada Główna.

§ 6. 1. Nie można być jednocześnie członkiem komisji i komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej.

2. Nie można łączyć funkcji członka komisji oraz komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej z funkcją rzecznika dyscyplinarnego.

3. Funkcji członka komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej nie można łączyć z funkcją rektora.

§ 7. 1. Członek komisji lub komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej nie może pełnić swoich obowiązków, jeżeli przeciwko niemu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub postępowanie karne, a gdy wszczęte przeciwko niemu postępowanie zakończy się orzeczeniem skazującym — traci mandat.

2. Członek komisji traci mandat, gdy przestanie być nauczycielem akademickim w uczelni, w której został wybrany, a członek komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej traci mandat w tej komisji, gdy przestanie być nauczycielem akademickim.

3. Wygaśnięcie mandatu w wypadkach określonych w ust. 2 nie dotyczy nauczyciela akademickiego przechodzącego w czasie kadencji na emeryturę lub rentę.

§ 8. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna komisja na wniosek rzecznika dyscyplinarnego.

2. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego.

§ 9. 1. Nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego, a wszczęte umarza, gdy:

- 1) obwiniony zmarł,
- 2) nastąpiło przedawnienie, o którym mowa w art. 132 ust. 1 ustawy,
- 3) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego przewinienia tej samej osoby zostało prawomocnie ukończone lub toczy się postępowanie wcześniej wszczęte,
- 4) zachodzi przypadek popelnienia przewinienia dyscyplinarnego znikomej wagi.

2. Jeżeli podstawą umorzenia postępowania dyscyplinarnego była śmierć obwinionego, na żądanie jego małżonka, krewnego w linii prostej, brata lub siostry, zgłoszone w terminie roku od dnia zgonu obwinionego, postanowienie o umorzeniu traci moc; w takim wypadku postępowanie dyscyplinarne prowadzi się nadal z udziałem ustanowionego przez jedną z tych osób obrońcy z wyboru albo ustanowionego przez przewodniczącego komisji obrońcy z urzędu.

Rozdział 2

Rzecznicy dyscyplinarni

§ 10. 1. Rzecznicy dyscyplinarni są powoływani spośród mianowanych nauczycieli akademickich uczelni na okres kadencji trwającej trzy lata i rozpoczynającej się wraz z początkiem kadencji organów uczelni lub Rady Głównej.

2. Rzeczników dyscyplinarnych uczelni powołuje rektor, a rzeczników komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głów-

nej — Minister Edukacji Narodowej; można powołać kilku rzeczników dyscyplinarnych.

3. Do rzeczników dyscyplinarnych stosuje się odpowiednio przepisy § 6 ust. 1 i 2.

§ 11. 1. Do zadań rzecznika dyscyplinarnego należy:

- 1) wszczynanie, na polecenie rektora lub Ministra Edukacji Narodowej, postępowania wyjaśniającego oraz powiadamianie zainteresowanego o wszczęciu tego postępowania,
- 2) wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy, z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść osoby, której dotyczy postępowanie,
- 3) składanie komisji wniosku o ukaranie obwinionego oraz popieranie tego wniosku w toku postępowania dyscyplinarnego,
- 4) uczestniczenie w posiedzeniach i rozprawach dyscyplinarnych,
- 5) wnoszenie zażaleń i odwołań od postanowień i orzeczeń komisji,
- 6) wydawanie postanowień o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

2. Rzecznik dyscyplinarny jest związany zaleceniami odpowiednio rektora lub Ministra Edukacji Narodowej i informuje ich na bieżąco o toczącym się postępowaniu i dokonanych ustaleniach. Rzecznik dyscyplinarny może żądać wydania mu polecenia na piśmie.

Rozdział 3

Obwiniony

§ 12. Za obwinionego uważa się nauczyciela akademickiego, któremu doręczono na piśmie zawiadomienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i którego przesłuchano w tym postępowaniu w charakterze obwinionego.

§ 13. 1. Obwinionego nie uważa się jednak za winnego zarzucanego przewinienia, dopóki nie została udowodniona mu wina, stwierdzona prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym.

2. Obwiniony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i może bez podania powodów odmówić odpowiedzi na poszczególne pytania lub odmówić składania wyjaśnień.

3. Nie dających się usunąć wątpliwości nie wolno rozstrzygać na niekorzyść obwinionego.

4. Obwinionemu przysługuje prawo do obrony w toku całego postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego.

Rozdział 4

Postępowanie wyjaśniające

§ 14. 1. Rektor uczelni po otrzymaniu wiadomości o postępowaniu nauczyciela akademickiego uchybiającemu obowiązkowi nauczyciela akademickiego lub godności zawodowej poleca rzecznikowi dyscyplinarnemu przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

2. W razie otrzymania wiadomości o przewinieniu zarzucanym prorektorowi lub członkowi komisji, rektor, a gdy

przewinienie zarzucane jest rektorowi — prorektor zawiadamia Ministra Edukacji Narodowej oraz właściwego ministra.

3. W razie otrzymania wiadomości o przewinieniu zarzucanym przewodniczącemu lub członkowi komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej albo członkowi Rady Głównej, rektor zawiadamia przewodniczącego Rady Głównej.

§ 15. 1. W sprawach przeciwko rektorom, prorektorom, przewodniczącym komisji i ich zastępcom, przewodniczącemu i członkom komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej oraz członkom Rady Głównej uprawnienia rektora określone w § 14 ust. 1 przysługują Ministrowi Edukacji Narodowej.

2. O wynikach przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w sprawie dotyczącej przewodniczącego lub członka komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej albo członka Rady Głównej Minister Edukacji Narodowej zawiadamia Radę Główną.

§ 16. 1. W toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny może przesłuchiwać nauczyciela akademickiego, którego dotyczy to postępowanie, w charakterze świadka lub obwinionego, a także przesłuchiwać innych świadków oraz biegłych, jak również przeprowadzać wszelkie inne dowody konieczne do pełnego wyjaśnienia sprawy.

2. W postępowaniu wyjaśniającym należy nauczycielowi akademickiemu, którego postępowanie dotyczy, umożliwić złożenie wszystkich wyjaśnień mogących mieć jego zdaniem znaczenie dla sprawy; ma on prawo zgłosić wniosek o przesłuchanie wskazanych przez niego świadków i o przeprowadzenie innych dowodów.

3. Z każdej czynności prowadzonej w postępowaniu wyjaśniającym sporządza się protokół. Do sporządzenia protokołu stosuje się odpowiednio przepisy § 34.

§ 17. 1. Po uznaniu, że wyniki postępowania wyjaśniającego dostarczyły dowodów do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, rzecznik dyscyplinarny składa wniosek o ukaranie.

2. Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w ust. 1, zapoznaje się obwinionego z treścią wniosku oraz z innymi materiałami postępowania wyjaśniającego, a także umożliwia się mu złożenie dodatkowych wyjaśnień oraz wniosków dowodowych.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) tytuł, stopień naukowy, imię i nazwisko, stanowisko oraz inne dane osobowe obwinionego,
- 2) dokładne określenie zarzucanego mu przewinienia, ze wskazaniem czasu, miejsca i okoliczności jego popełnienia oraz rodzaju proponowanej kary dyscyplinarnej,
- 3) wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz adresy świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę, jak również wyliczenie innych dowodów; do wykazu może być dołączony wniosek o zaniechanie wezwania świadków i o odczytanie na rozprawie ich zeznań składanych w toku postępowania wyjaśniającego,
- 4) uzasadnienie oparte na wynikach postępowania wyjaśniającego.

§ 18. W razie ukarania nauczyciela akademickiego przez rektora upomnieniem na piśmie za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, ukarany może złożyć za pośrednictwem

rektora, w terminie 14 dni od daty doręczenia mu zawiadomienia, wniosek o rozpoznanie sprawy przez komisję. Rektor niezwłocznie przekazuje wniosek do komisji.

§ 19. 1. Jeżeli wyniki postępowania wyjaśniającego nie potwierdzą wysuwanych zarzutów wobec obwinionego albo okaże się, że zachodzą okoliczności wymienione w § 9 ust. 1, rzecznik dyscyplinarny wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego; postanowienie to zatwierdza odpowiednio rektor uczelni lub Minister Edukacji Narodowej.

2. W razie odmowy zatwierdzenia postanowienia odpowiednio rektor uczelni lub minister może polecić innemu rzecznikowi wniesienie wniosku o ukaranie. Powtórne postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania wyjaśniającego jest ostateczne.

3. Ostateczne postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu postępowania wyjaśniającego stanowi podstawę do usunięcia z akt osobowych nauczyciela akademickiego wszystkich zapisów dotyczących tego postępowania.

Rozdział 5

Postępowanie dyscyplinarne

§ 20. 1. Komisja wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego na posiedzeniu niejawnym.

2. Z każdej czynności podjętej w postępowaniu dyscyplinarnym sporządza się protokół, stosując przy sporządzaniu tego protokołu odpowiednio przepisy § 34.

§ 21. 1. Przewodniczący komisji wyznacza skład orzekający.

2. Skład orzekający w terminie 21 dni od daty złożenia wniosku na posiedzeniu niejawnym wydaje postanowienie o:

- 1) wyznaczeniu terminu rozprawy,
- 2) umorzeniu postępowania dyscyplinarnego, jeżeli zachodzi choćby jedna z przyczyn wymienionych w § 9 ust. 1,
- 3) poleceniu rzecznikowi dyscyplinarnemu, w razie gdy przedstawiony przez niego materiał posiada braki nie dające się usunąć na rozprawie, uzupełnienia ich w wyznaczonym przez komisję terminie.

3. Obwinionemu doręcza się, wraz z odpisem postanowienia o wyznaczeniu terminu rozprawy, odpis wniosku rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie.

4. Odpisy postanowień wydanych na posiedzeniu niejawnym doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu i jego obrońcy. Odpis postanowienia o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego doręcza się także rektorowi oraz — w wypadkach określonych w § 14 ust. 2 i 3 — Ministrowi Edukacji Narodowej, a także właściwemu ministrowi lub przewodniczącemu Rady Głównej.

5. W razie umorzenia postępowania dyscyplinarnego ze względu na znikomą wagę przewinienia albo ukarania przez rektora karą upomnienia na piśmie, na wniosek obwinionego zgłoszony w terminie 14 dni od doręczenia mu odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego lub pisma o udzieleniu kary, postępowanie dyscyplinarne toczy się w trybie § 4 ust. 1 pkt 1 lit. a). W takim przypadku komisja może co najwyżej orzec lub utrzymać karę upomnienia.

§ 22. Od postanowienia o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego przysługuje rzecznikowi dyscyplinarnemu, w terminie 14 dni od daty doręczenia postanowienia, prawo wniesienia zażalenia do komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej.

§ 23. 1. Zażalenie rzecznika dyscyplinarnego na postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego rozpatruje na posiedzeniu niejawnym komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej w składzie wymienionym w § 4 ust. 1 pkt 2 lit. a).

2. Komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej, uwzględniając zażalenie, uchyla postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego i przekazuje wniosek o ukaranie do rozpoznania przez komisję.

3. Postanowienie komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej, utrzymujące w mocy zaskarżone postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego, kończy to postępowanie. Przepisy § 19 ust. 3 i § 21 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 24. 1. O terminie rozprawy przewodniczący składu orzekającego zawiadamia na piśmie właściwego ministra, rektora, rzecznika dyscyplinarnego oraz obrońcę obwinionego.

2. Obwinionemu doręcza się wraz z wezwaniem:

- 1) listę członków składu orzekającego,
- 2) pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach i skutkach niestawiennictwa na rozprawę.

3. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem obwinionemu wezwania na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej 14 dni. W razie niezachowania tego terminu, rozprawa na wniosek obwinionego lub jego obrońcy powinna być odroczone.

4. Po wydaniu postanowienia o wyznaczeniu terminu rozprawy obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać w obecności osoby upoważnionej przez przewodniczącego składu orzekającego akta sprawy, sporządzać wypisy i notatki.

§ 25. 1. W trakcie postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny, obwiniony i jego obrońca mogą zgłaszać wnioski o dopuszczenie nowych dowodów. Wnioski powinny być uwzględnione, jeżeli okoliczności, dla których stwierdzenia miałyby być powołane dowody, mogą mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

2. Skład orzekający może z urzędu dopuścić inne dowody mogące mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli jest to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, skład orzekający powinien uwzględnić wniosek obwinionego lub jego obrońcy o wezwanie na rozprawę świadka, co do którego rzecznik dyscyplinarny wnosil o odczytanie jego zeznań zamiast wzywania na rozprawę.

§ 26. 1. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony lub jego obrońca mają prawo zgłoszenia przewodniczącemu komisji żądania wyłączenia członka składu orzekającego, jeżeli między obwinionym lub pokrzywdzonym a członkiem składu orzekającego zachodzą stosunki tego rodzaju, że mogą budzić wątpliwości co do bezstronności członka składu orzekającego. Wniosek taki rozpoznaje, na posiedzeniu niejawnym, powołany do tego przez przewodniczącego komisji inny skład orzekający.

2. Wniosek o wyłączenie od udziału w rozpoznaniu sprawy może również złożyć, z przyczyn określonych w ust. 1, członek składu orzekającego.

§ 27. 1. Przewodniczący składu orzekającego wyznacza spośród pracowników uczelni obrońcę z urzędu, jeżeli rzecznik dyscyplinarny wnosi o orzeczenie kary zwolnienia z pracy lub wydalenia z zawodu nauczycielskiego albo gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru. Udział obrońcy w rozprawie dyscyplinarnej w takich sytuacjach jest obowiązkowy.

2. Przewodniczący składu orzekającego może, na wniosek obwinionego, wyznaczyć spośród pracowników uczelni obrońcę z urzędu, gdy obwiniony nie przybrał sobie sam obrońcy.

3. Wyznaczenie obrońcy powinno nastąpić nie później niż na 7 dni przed terminem rozprawy.

4. Wyznaczony obrońca z urzędu może wnosić o zwolnienie go z tej funkcji tylko z ważnych powodów.

5. W wypadku odwołania przez obwinionego udzielonego upoważnienia do obrony w sprawie, w której udział obrońcy jest obowiązkowy, obrońca powinien pełnić obowiązki do czasu podjęcia czynności przez nowego obrońcę.

6. Wnioski obwinionego i wyznaczonego obrońcy z urzędu, o których mowa w ust. 2 i 4, rozpoznaje na posiedzeniu niejawnym skład orzekający w sprawie.

7. Obrońca jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z wykonywaniem czynności obrońcy.

§ 28. 1. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla pracowników danej uczelni, przedstawicieli Rady Głównej i właściwego ministra oraz, za zgodą obwinionego, dla delegowanego przedstawiciela związku zawodowego, którego obwiniony jest członkiem. Komisja może zezwolić również osobie pokrzywdzonej na obecność na rozprawie.

2. W uzasadnionych wypadkach przewodniczący składu orzekającego może wyłączyć lub ograniczyć jawność rozprawy albo jej części.

3. W razie wyłączenia jawności rozprawy, mogą na niej być obecni: rektor, dziekan lub delegowane przez nich osoby, przedstawiciel właściwego ministra, przedstawiciel Rady Głównej i dwie wskazane przez obwinionego osoby spośród pracowników uczelni.

4. Przewodniczący poucza obecnych o obowiązku zachowania w tajemnicy okoliczności ujawnionych na rozprawie toczącej się z wyłączeniem jawności.

§ 29. 1. Rozprawą kieruje przewodniczący składu orzekającego. Od zarządzenia przewodniczącego przysługuje odwołanie do całego składu orzekającego.

2. Rozprawa rozpoczyna się od sprawdzenia obecności wezwanych osób. Przewodniczący zarządza opuszczenie sali rozpraw przez świadków, odczytuje wniosek o ukaranie, zarządza wysłuchanie obwinionego, przesłuchanie świadków i biegłych oraz przeprowadzenie innych dowodów. Świadka przesłuchuje się w czasie nieobecności tych świadków, którzy nie złożyli jeszcze zeznań.

3. Po wysłuchaniu obwinionego przewodniczący poucza go i jego obrońcę oraz rzecznika dyscyplinarnego o przy-

sługującym im prawie zadawania pytań świadkom i biegłym oraz do wypowiedzania się co do każdego przeprowadzanego dowodu.

4. Nie usprawiedliwione niestawienie się na rozprawę obwinionego, któremu wezwanie doręczono we właściwym terminie, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy. Przewodniczący składu orzekającego może w takim wypadku ustanowić obrońcę z urzędu, jeżeli nie jest ustanowiony obrońca z wyboru.

5. W razie uznania nieobecności obwinionego na rozprawie za usprawiedliwioną, skład orzekający odracza rozprawę, ustalając nowy jej termin.

§ 30. Dowody na poparcie oskarżenia powinny być, w miarę możliwości, przeprowadzone przed dowodami służącymi do obrony.

§ 31. 1. Przed przystąpieniem do przesłuchania świadka lub biegłego przewodniczący składu orzekającego uprzedza go o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

2. W razie nieobecności świadka lub biegłego, którego przesłuchanie komisja uzna za niezbędne, rozprawę odracza się.

3. Komisja może odczytywać na rozprawie wszelkie protokoły przesłuchania świadków, zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego.

4. Na rozprawie wolno odczytywać opinie instytutów, zakładów, instytucji lub biegłych, złożone w toku postępowania wyjaśniającego lub dyscyplinarnego.

§ 32. 1. Jeżeli wyjaśnienia obwinionego, który na rozprawie przyznaje się do winy, nie budzą wątpliwości, skład orzekający, za zgodą rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego, może przeprowadzić postępowanie dowodowe tylko częściowo.

2. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela kolejno głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obrońcy i obwinionemu. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny ponownie zabiera głos, należy również udzielić głosu obrońcy i obwinionemu.

§ 33. Rozprawa może być przerwana z ważnych powodów na czas nie dłuższy niż 21 dni.

§ 34. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) oznaczenie czynności, jej czasu i miejsca oraz osób w niej uczestniczących,
- 2) przebieg rozprawy oraz oświadczenia i wnioski jej uczestników,
- 3) wydane w toku rozprawy postanowienia i zarządzenia, a jeżeli postanowienia lub zarządzenia zostały wydane poza rozprawą — wzmiankę o ich wydaniu,
- 4) w miarę potrzeby, stwierdzenia innych okoliczności dotyczących przebiegu rozprawy.

2. Protokół podpisują przewodniczący składu orzekającego i protokolant.

§ 35. 1. Po wysłuchaniu głosów stron przewodniczący składu orzekającego zamyka rozprawę; skład orzekający przystępuje niezwłocznie do narady nad orzeczeniem.

2. Przebieg narady i głosowania jest tajny; oprócz członków składu orzekającego może być przy tym obecny tylko protokolant.

3. Z przebiegu narady i głosowania nie sporządza się protokołu.

4. Narada i głosowanie odbywają się osobno co do winy i osobno co do kary. Przewodniczący składu orzekającego głosuje ostatni.

§ 36. 1. Postanowienia i orzeczenia składu orzekającego zapadają zwykłą większością głosów, z wyjątkiem głosowania o ukaranie karą przewidzianą w art. 127 ust. 1 pkt 6 ustawy; w tym przypadku jest wymagana jednomyślność składu orzekającego.

2. Przegłosowany członek składu orzekającego, podpisując orzeczenie, ma prawo zaznaczyć na orzeczeniu swoje zdanie odrębne.

§ 37. 1. Skład orzekający orzeka według przekonania opartego na ocenie wszystkich dowodów ujawnionych w toku rozprawy.

2. Skład orzekający wydaje na rozprawie orzeczenie:

- 1) o ukaraniu, w którym uznaje obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia i wymierza jedną z kar dyscyplinarnych przewidzianych w art. 127 ust. 1 ustawy, albo
- 2) o uniewinnieniu obwinionego od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, albo
- 3) o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w § 9 ust. 1.

3. Przy wymiarze kary bierze się pod uwagę okoliczności popełnienia przewinienia, stopień winy, skutki przewinienia oraz postawę etyczną obwinionego, a także zachowanie się jego przed i po popełnieniu przewinienia.

4. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku przewinień, wymierza się jedną karę za wszystkie przewinienia łącznie.

§ 38. 1. Orzeczenie dyscyplinarne sporządza się na piśmie.

2. Orzeczenie powinno zawierać:

- 1) nazwę komisji oraz datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia,
- 2) tytuły i stopnie naukowe, stanowiska oraz imiona i nazwiska członków składu orzekającego, rzecznika dyscyplinarnego i protokolanta,
- 3) tytuł, stopień naukowy, imię i nazwisko, stanowisko, miejsce i datę urodzenia obwinionego,
- 4) dokładne określenie przewinienia przypisanego obwinionemu,
- 5) rozstrzygnięcie komisji,
- 6) uzasadnienie.

3. Uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać ustalenia faktyczne przez wskazanie, jakie fakty skład orzekający uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tym względzie oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, a także przytoczenie okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymiarze kary.

4. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego.

§ 39. 1. Orzeczenie ogłasza się wraz z uzasadnieniem bezpośrednio po naradzie. Ogłoszenie orzeczenia jest jawne.

2. W uzasadnionych wypadkach ogłoszenie orzeczenia może być odroczone na 7 dni; dzień i godzina ogłoszenia powinny być podane na rozprawie.

3. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego poucza obwinionego o trybie i terminie wniesienia odwołania.

4. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej doręcza się obwinionemu oraz jego obrońcy, Ministrowi Edukacji Narodowej, właściwemu ministrowi, rektorowi, rzecznikowi dyscyplinarnemu, a w razie ukarania przewodniczącego lub członka komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej albo członka Rady Głównej, także przewodniczącego Rady Głównej. Obwiniony potwierdza otrzymanie orzeczenia komisji podpisem i datą lub zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

Rozdział 6

Postępowanie odwoławcze

§ 40. 1. Rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu lub jego obrońcy przysługuje prawo wniesienia odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie do komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej. Złożenie odwołania wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

2. Odwołanie składa się w dwóch egzemplarzach do komisji, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Po przyjęciu odwołania przewodniczący komisji przesyła je niezwłocznie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego do komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej.

3. Odwołanie może być cofnięte najpóźniej przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej. Cofnięcie odwołania wniesionego na korzyść obwinionego, jeżeli on sam nie złożył odwołania, może nastąpić tylko za jego zgodą. Obwiniony nie może cofnąć odwołania złożonego na jego korzyść, gdy został ukarany karą przewidzianą w art. 127 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy albo gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności.

4. Orzeczenie komisji, od którego nie zostało w terminie wniesione odwołanie, staje się prawomocne i podlega wykonaniu.

§ 41. 1. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej po stwierdzeniu, że odwołanie zostało wniesione przez osobę uprawnioną i w terminie, wyznacza skład orzekający w sprawie i kieruje sprawę na posiedzenie niejawnie.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej odrzuca odwołanie w razie stwierdzenia, że zostało wniesione przez osobę nieuprawnioną lub po terminie.

3. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej może przywrócić obwinionemu uchybiony termin do wniesienia odwołania, jeżeli obwiniony uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło wskutek nie zawinionej przez niego przeszkody.

4. Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania składa się wraz z odwołaniem w trybie określonym w § 40 ust. 2 w terminie 14 dni od dnia ustania przeszkody.

5. W razie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, stosuje się tryb określony w ust. 1.

6. Na posiedzeniu niejawnym skład orzekający wydaje postanowienie o rozpoznaniu odwołania na rozprawie, wyznaczając jednocześnie jej termin, rozstrzyga o konieczności wezwania świadków lub dopuszczeniu innych dowodów,

w szczególności wskazanych w odwołaniu, oraz zarządza doręczenie odwołania stronie przeciwnej.

§ 42. 1. Rozprawę odwoławczą rozpoczyna ustne sprawozdanie członka składu wyznaczonego na sprawozdawcę przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej, przedstawiające przebieg dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego, treść zaskarżonego orzeczenia, przytoczone w odwołaniu zarzuty oraz okoliczności faktyczne sprawy.

2. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony i obrońca mogą składać wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski ustnie lub na piśmie.

3. W razie potrzeby skład orzekający komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej wydaje na rozprawie postanowienie o uzupełnieniu postępowania dowodowego.

4. Przed zamknięciem rozprawy przewodniczący składu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu, obrońcy i obwinionemu, przy czym pierwszy głos przysługuje stronie, która wniosła odwołanie, a jeżeli odwołanie wniosły obie strony, jako pierwszemu udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu. Jeżeli jedna ze stron zabiera głos ponownie, udziela się głosu również stronie przeciwnej.

§ 43. 1. Komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej:

- 1) utrzymuje w mocy orzeczenie, od którego wniesiono odwołanie, albo
- 2) uchyla orzeczenie w całości lub w części i wydaje nowe orzeczenie, albo
- 3) uchyla orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez komisję, jeżeli uzna, że:
 - a) obwiniony został niesłusznie uniewinniony albo że należy ponownie przeprowadzić postępowanie dowodowe,
 - b) naruszono przepisy, przez co uniemożliwiono lub w poważnym stopniu utrudniono obwinionemu korzystanie z prawa do obrony,
 - c) skład komisji nie odpowiadał warunkom określonym w § 4 ust. 1 pkt 1 lub 2 oraz § 6 albo zasiadała w niej osoba podlegająca wyłączeniu w myśl § 7,
- 4) uchyla orzeczenie i umarza postępowanie dyscyplinarne, jeśli się okaże, że zachodzą okoliczności, o których mowa w § 9 ust. 1; postępowanie dyscyplinarne można umorzyć — za zgodą obwinionego — gdy rzecznik dyscyplinarny złoży przed zamknięciem rozprawy oświadczenie, że nie popiera oskarżenia.

2. Komisja dyscyplinarna przy Radzie Głównej może zastrzyć karę orzeczoną przez komisję jedynie wówczas, gdy orzeczenie zostało zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego.

§ 44. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej doręcza się obwinionemu oraz jego obrońcy, właściwemu ministrowi, przewodniczącemu Rady Głównej, rektorowi i rzecznikowi dyscyplinarnemu. Obwiniony potwierdza otrzymanie orzeczenia komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej podpisem i datą lub zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

§ 45. Do postępowania przed komisją dyscyplinarną przy Radzie Głównej stosuje się odpowiednio przepisy § 21 ust. 3 i 4, § 24, 26—36, 37 ust. 1, 3 i 4, § 38 oraz 39 ust. 1—3.

§ 46. Odwołanie, o którym mowa w art. 135 ust. 4 ustawy, ukarany składa do komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej, która przesyła je niezwłocznie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego do Sądu Najwyższego.

Rozdział 7

Wykonywanie kar dyscyplinarnych

§ 47. 1. Rektor uczelni zatrudniającej nauczyciela akademickiego zarządza wykonanie dotyczącego go prawomocnego orzeczenia komisji lub komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej.

2. W razie ukarania rektora lub prorektora, uprawnienia rektora określone w ust. 1 przysługują właściwemu ministrowi.

3. W razie ukarania nauczyciela akademickiego zajmującego stanowisko profesora zwyczajnego karą przewidzianą w art. 127 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy, uprawnienia rektora określone w ust. 1 przysługują właściwemu ministrowi.

4. Informację o ukaraniu karą dyscyplinarną, która nie uległa zatarciu, umieszcza się w świadectwie pracy.

§ 48. Odpis orzeczenia, o którym mowa w § 47 ust. 1, włącza się do akt osobowych nauczyciela akademickiego.

Rozdział 8

Zatarcie kar dyscyplinarnych

§ 49. 1. Czynności związanych z zatarciem kar, o których mowa w art. 133 ustawy, dokonuje właściwy organ uprawniony do mianowania nauczyciela akademickiego.

2. O zatarciu kary dyscyplinarnej określonej w art. 127 ust. 1 pkt 5 ustawy, na wniosek rzecznika dyscyplinarnego lub ukaranego, po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się orzeczenia, orzeka komisja dyscyplinarne przy Radzie Głównej na posiedzeniu niejawnym z udziałem rzecznika dyscyplinarnego. Doręczenia orzeczenia dokonuje się z zachowaniem § 44.

§ 50. Z chwilą zatarcia kary uważa się ją za niebyłą, a odpis orzeczenia o ukaraniu dołączony do akt nauczyciela akademickiego podlega zniszczeniu.

Rozdział 9

Rewizja nadzwyczajna

§ 51. Podanie o wniesienie rewizji nadzwyczajnej od prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy, może złożyć do Ministra Edukacji Narodowej ukarany nauczyciel akademicki lub jego obrońca, a po śmierci ukaranego lub w razie jego choroby psychicznej — jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

§ 52. Wniesieniu rewizji nadzwyczajnej na korzyść obwinionego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary dyscyplinarnej, jej zatarcie, przedawnienie lub śmierć ukaranego.

§ 53. W razie wniesienia rewizji nadzwyczajnej, komisja dyscyplinarne przy Radzie Głównej może wstrzymać wykonanie orzeczenia.

§ 54. Uznając rewizję nadzwyczajną za nieuzasadnioną, komisja dyscyplinarne przy Radzie Głównej orzeka o jej oddaleniu.

§ 55. Postępowanie przed komisją dyscyplinarną przy Radzie Głównej rozpatrującą rewizję nadzwyczajną toczy się przy odpowiednim zastosowaniu rozdziału 6 o postępowaniu odwoławczym.

Rozdział 10

Wznowienie postępowania

§ 56. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić, jeżeli:

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się rażącego naruszenia prawa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia,
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nie znane przy jego wydaniu, wskazujące na to, że obwiniony jest niewinny, skazano go za popełnienie innego czynu lub komisja umorzyła postępowanie, powołując się bezpodstawnie na jedną z przyczyn wymienionych w § 9 ust. 1 pkt 1—3,
- 3) w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w § 43 ust. 1 pkt 3 lit. b) i c).

2. Wznowienie nie może nastąpić z przyczyny wymienionej w ust. 1 pkt 1, jeżeli była ona przedmiotem rozpoznania w trybie rewizji nadzwyczajnej.

3. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą składać: obwiniony, obrońca, rzecznik dyscyplinarne, a po śmierci obwinionego lub gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności — jego małżonek, krewny w linii prostej, brat lub siostra.

4. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego nie jest dopuszczalne po jego śmierci albo po upływie 3 lat od popełnienia czynu będącego podstawą orzeczenia, a gdy czyn stanowił przestępstwo — po upływie okresu przedawnienia ścigania tego przestępstwa w razie wykonania kary i jej zatarcia.

5. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego należy wnieść w ciągu 30 dni od dnia, w którym obwiniony lub osoby wymienione w ust. 3 dowiedziały się o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

§ 57. 1. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego wnosi się do komisji, która wydała prawomocne orzeczenie. Wniosek rozpatruje na posiedzeniu niejawnym wyznaczony przez przewodniczącego komisji skład orzekający. W razie potrzeby skład orzekający może przed rozpatrzeniem wniosku zlecić rzecznikowi dyscyplinarnemu sprawdzenie okoliczności wskazanych we wniosku. Postanowienie o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego doręcza się osobie, która złożyła wniosek o wznowienie, Ministrowi Edukacji Narodowej, właściwemu ministrowi oraz rektorowi.

2. Na postanowienie odmawiające wznowienia postępowania dyscyplinarnego przysługuje zażalenie do komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia.

3. Komisja, o której mowa w ust. 2, rozpatruje zażalenie w trybie określonym w § 23 ust. 1 i 2.

4. Na postanowienie odmawiające wznowienia postępowania dyscyplinarnego wydanego przez komisję dyscyplinarną przy Radzie Głównej zażalenie nie przysługuje.

§ 58. 1. Komisja dyscyplinarne, która wydała postanowienie o wznowieniu postępowania, uchyla poprzednie orzeczenie i przekazuje sprawę komisji właściwej do rozpo-

niania sprawy w pierwszej instancji. W skład komisji dyscyplinarnej ponownie rozpoznającej sprawę nie mogą wchodzić osoby, które uprzednio orzekały w sprawie.

2. W postępowaniu dyscyplinarnym, po jego wznowieniu, stosuje się tryb określony w rozdziale 5. Jeżeli postępowanie toczy się po śmierci obwinionego, przewodniczący komisji wyznacza obrońcę z urzędu, chyba że wnioskodawca sam ustanowił obrońcę.

3. W postępowaniu po wznowieniu nie można wydać orzeczenia na niekorzyść obwinionego, jeżeli wniosek o wznowienie złożono na jego korzyść.

Rozdział 11

Przepisy końcowe

§ 59. 1. Obsługę komisji wykonują pracownicy uczelni wyznaczeni przez rektora.

2. Obsługę komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej wykonuje Sekretariat tej Rady.

§ 60. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. K. Bielecki*

441

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 października 1991 r.

w sprawie określenia przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, których prywatyzacja wymaga zgody Rady Ministrów.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 i z 1991 r. Nr 60, poz. 253) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwami państwowymi o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 51, poz. 298 i z 1991 r. Nr 60, poz. 253), których prywatyzacja wymaga zgody Rady Ministrów, są:

- 1) przedsiębiorstwa państwowe, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1991 r. Nr 18, poz. 80 i Nr 75, poz. 329),

- 2) elektrownie, elektrociepłownie, przedsiębiorstwa posiadające magistralne sieci,
- 3) rafinerie nafty,
- 4) przedsiębiorstwa przemysłu spirytusowego,
- 5) wytwórnie surowic i szczepionek oraz zakłady ortopedyczne,
- 6) przedsiębiorstwa uzdrowiskowe.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1990 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, których prywatyzacja wymaga zgody Rady Ministrów (Dz. U. Nr 82, poz. 477).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. K. Bielecki*

Egzemplarze bieżące oraz z lat ubiegłych można nabywać na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa P-1.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, P-1, niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 42-14-78 i 694-67-50, teleks 825944 WW, telefaks 428222 i 22-428222.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.